

L'acte unitari d'Arenys segella l'inici de la convocatòria de referèndums d'independència als PPCC

diumenge, 06 setembre 2009

"La victòria de la consulta independentista és absoluta". Aquests auguris, exclamats per la CUP a la roda de premsa de divendres passat, es van començar a fer realitat a la gran festa independentista que es va viure ahir a Arenys de Munt. Hi eren presents alguns dels partits que es declaren independentistes -del color que sigui-, i els acompanyaven ni més ni menys que una sala municipal plena a vessar, amb prop de 700 persones. De la mà de la CUP hi era present el carismàtic cantant Francesc Ribera "Titot", de la CUP de Berga, el qual va prendre part d'una mena de míting unitari amb representants dels partits institucionals. Àngel Colom, president de la sectorial d'immigració de CDC, i Anna Simó, portaveu parlamentària d'ERC. No hi podia faltar Jordi Fàbrega, president de l'Entesa de Progrés Municipal (EPM) -que té 82 candidatures arreu del país- i alcalde de Sant Pere de Torelló, un dels pobles que seguiran Arenys.

Els quatre protagonistes del míting van convidar els municipis dels Països Catalans a seguir els passos d'Arenys de Munt i a convocar consultes d'independència de la nació catalana -el d'Arenys fa referència només al Principat- als seus ciutadans per iniciar així un procés irreversible cap a l'alliberament nacional i a "trencar definitivament amb l'autonomisme", tal com va assenyalar Francesc Ribera.

Per la seva banda, Fàbrega va instar les EPM i Decidim.cat (plataforma d'alcaldes i regidors per l'autodeterminació de la qual n'és promotor) a convocar referèndums arreu per forçar la "confrontació amb l'Estat". Per l'EPM -que està coalitzada amb ICV-EUiA- "la defensa del dret del nostre poble a decidir lliurement el seu futur ha de ser cada cop més assumida pels ciutadans".

L'auditori era una olla incessant de grills, amb aplaudiments intermitents i crits d'independència des de l'inici de l'acte, el qual va esdevenir un clam unànim per la independència que començarà a traçar-se el dia 13 de setembre a aquesta població del Maresme. El periple cap a la llibertat que ha encetat Arenys el seguiran, de moment, poblacions de quatre comarques diferents: Seròs (Segrià), Argentona (Maresme), Figueres (Alta Empordà) i Sant Pere de Torelló (Osona). De fet, el nombre de "flors d'estiu" -terme exhibit ahir per Fàbrega- és més retxós cada dia que passa. Cada cop hi ha més poblacions que mostren el seu interès en convocar referèndums. Sense anar més lluny, aquesta setmana la CUP de Girona presentava una proposta de moció per demanar a l'ajuntament de Girona que impulsés també una consulta ciutadana sobre el dret a l'autodeterminació. I a més, anunciava la voluntat de difondre-la i impulsar-la arreu de les comarques gironines.

Per altra banda cal recordar que fins a 40 municipis han anunciat que enviarien representants a Arenys per tal d'importar la consulta a les seves respectives poblacions. Tot per no recloure el món municipal en la gestió local, que no es pot "inhibir del procés d'emancipació nacional", com va explicar Fàbrega en el seu discurs.

Jordi Fàbrega va ser l'encarregar d'encetar la cimera independentista asseverant que cal entrar en confrontació amb l'Estat "amb les armes del diàleg i la transparència" i que l'espanyol és un estat "més feble del que ens sembla". Per ell, la unitat dels partits d'Arenys de Munt és un "exemple" que dona força a un país "mesell" que respon precisament en funció de la intensitat dels atacs que rep: "Quanta més canya fot Espanya, més canya fotrem amb les armes del diàleg", va sentenciar.

Francesc Ribera "Titot" va fer un agut paral·lelisme de la situació del país amb els seus jocs d'infància, amb l'estil sarcàsticament enginyós a què ja ens té acostumats. En aquest sentit, va dir que no vol "que canviïn les regles del joc" -en referència explícita a l'Estatut i al finançament-, sinó que ell vol "canviar el joc". "L'única manera de deixar el Monopoli per jugar a la botifarra és aixecant-se de la taula, com ha fet Arenys de Munt", va sentenciar.

Si l'acte per si sol ja traspuava altes dosis d'emotivitat i esperança -per la càrrega simbòlica i la transcendència política que té tot plegat-, més ho accentuava el fet que l'escenari del míting fos la sala que precisament vol "segrestar" l'Estat espanyol el proper dia 13. La Sala Municipal, propietat de l'ajuntament, és on s'ha de desenvolupar la consulta, contra la qual l'Estat ha iniciat una croada per tal que no se celebri el referèndum en determinar que el dret a l'autodeterminació no està reconegut a la Constitució Espanyola. Els organitzadors han deixat ben clar que la consulta es farà en qualsevol dels casos. I l'alcalde d'Arenys de Munt, que malgrat ser d'AM2000 la forta campanya que hi ha en contra seu ha fet que s'hagi erigit com el gran defensor del referèndum d'autodeterminació -tot i que aquesta és una iniciativa feta realitat gràcies a la CUP d'Arenys que va presentar la moció a l'ajuntament-, ja ha avançat que si prohibeixen utilitzar dependències municipals les llogarà als organitzadors del referèndum.

Pel que fa a la resta de ponent, Anna Simó va instar els arenyencs a votar "sense por i sense caure en les provocacions" dels falangistes, i va dir que l'Estat espanyol "fa el ridícul" oposant-se a la consulta.

Àngel Colom, per la seva banda, va lluir el seu ja antic vessant combatiu per afirmar que "si Espanya es posa tan nerviosa vol dir que anem bé". Colom, que només va fer referència a l'alliberament del Principat de Catalunya, va anunciar que el seu actual partit, Convergència, "acompanyarà totes les consultes d'independència que es promoguin als municipis catalans". Malgrat tot, el líder de CiU, Artur Mas, ha manifestat moltes vegades que la independència "no és la prioritat de la federació".

Com era d'esperar, la picabaralla típica parlamentària també va haver de fer acte de presència per part dels dos polítics d'ofici. En els seus respectius discursos, Colom i Simó no es van estar de fer un estira-i-arronsa sobre la Llei de consultes que promou el govern principatí.

A la cimera d'Arenys de Munt hi va assistir l'esquerra independentista de la comarca del Maresme, així com diputats, alcaldes i regidors de CiU i d'ERC i dirigents de les JERC acompanyats de dirigents de les joventuts del Sinn Feinn irlandès que participen en unes estades de formació amb les joventuts d'ERC.

Finalment, es van recitar poemes de Salvador Espriu i de Miquel Martí i Pol. Els Segadors i un llarg aplaudiment del públic van cloure l'acte.

Canvi de joc (intervenció de Francesc Ribera "Titot")

Quan anava a col·legi, a l'hora del pati jugàvem a arrissar. Possiblement, pel nom del joc, no sabreu de què us parlo, però si us explico en què consistia potser ja us serà més familiar, perquè amb un nom o altre, s'hi jugava, pel que he anat veient, a la majoria de patis de col·legi.

Es tractava que, aprofitant una gran paret que hi havia al pati, una colla de nens ens posàvem a tocar de la paret i llavors n'hi havia uns altres (que mai vaig saber perquè eren precisament ells) que es dedicaven a xutar una pilota de cuir contra els que érem a la paret amb tota la força possible. La gràcia consistia a sentir els companys gemegar quan els tocaven i alhora intentar esquivar els trets. Si eres capaç d'agafar la pilota, podies deixar la paret i afegir-te al grup de llançadors i, aquell que havia comès l'error de xutar prou flux com perquè li atuessin la pilota, se n'anava a la paret, a rebre. Era bastant divertit quan veies com rebia l'altra gent, com gemegaven, feia riure, tot i que la majoria de vegades acabava rebent una mica tothom. Tothom menys tres o quatre que no es movien del grup de llançadors. Aquest joc, a part d'aconseguir que la majoria de nens tornéssim sempre a classe amb una galta o un llom envermellit, duia implícita una metàfora que va alligonar molts nens: pots deixar de ser víctima si tens la sort d'esdevenir botxí.

Després ens vam fer grans i semblava que tocava canviar de joc. Hauria quedat fatal, a l'institut, jugar a jocs del pati de primària. Ens van proposar de jugar al Monopoly. A mi no em motivava gaire, per no dir gens. Jo tenia ganes de jugar a la botifarra. Aquell estiu, a Berga, la meva germana i el meu pare me n'havien ensenyat. Vaig passar bones tardes jugant-hi i m'hi vaig afeccionar. Vaig pensar que seria fantàstic de jugar-hi a l'institut. Però no hi havia res a fer: ens deien que el Monopoly feia adult, que estava de moda, que era el que es jugava a tots els instituts. Quan vaig proposar de jugar a la botifarra no vaig trobar quòrum. Em van venir a dir, amb un cert aire de condescendència que sí, que la botifarra estava bé, però que a la botifarra ja hi podia jugar a casa, o quan anés a Berga, que el joc de moda era el Monopoly. El que em feia pujar la mosca al nas era que, curiosament, els que ens volien convèncer de jugar al Monopoly eren els tres o quatre xulos del col·legi, els que l'any anterior sempre estaven entre els llançadors quan jugàvem a arrissar. I ara, ves per on, se'ls havia despertat la vena civilitzada i ens proposaven el més adult dels jocs.

Hi va haver un moment que semblava que tenia alguna gent convençuda per jugar a la botifarra però llavors em van sortir amb l'excusa que era un joc nou, que només hi poden jugar quatre... No sé com s'ho van fer anar però algú va anomenar el joc d'arrissar, com de passada, però llavors tothom va dir: “Arrissar no, abans el Monopoly.”

O sigui que, sense saber gaire com, em vaig trobar havent-me d'aprendre les regles del Monopoly, em van tocar un parell de carrers, quatre bitllets i apa, a jugar.

Bé, vaig pensar, provem-ho. Al principi va ser, si no divertit, entretingut. Si més no tenia ara en diria innocència la il·lusió de guanyar. Però de seguida vaig descobrir que allò era una enganyifa, que era impossible guanyar. Un dels jugadors, a més de jugador feia de banca i, tot i que mai vaig poder demostrar que feia trampa, paradoxalment estava podrit de diners. Un altre dels jugadors, a més de jugar, era el que, en cas de dubte, consultava les regles del joc. Un dia que estava despistat vaig agafar un moment el llibret de les regles del joc i vaig veure que estava ple de coses ratllades i d'afegits al marge. Les instruccions del joc s'anaven canviant en funció de com es desenvolupava. De cop apareixia una regla que impedia fer un bon negoci, després, aquesta regla desapareixia, o n'hi havia una altra que la matisava o que establia una raríssima excepció. Un altre dels jugadors ara es dedicava a llegir totes les targetes de sorpresa o de sort. Les guardava ell i de vegades semblava que més que llegir s'ho inventés, la qüestió és que les targetes sempre el beneficiaven a ell (i al que feia de banca, i al que interpretava les regles de joc, potser algun altre i tot). Aquelles mateixes targetes, quan es referien a mi o a la resta (sobretot a mi) era un desastre absolut, cada cop hi perdia bous i esquelles. Els tres o quatre que tenien el joc a les seves mans eren precisament els que ens havien convençut per jugar, els xulos, els que l'any anterior a col·legi ens arrissaven. Quan vaig veure com anava tot plegat vaig decidir abandonar el joc, però se'm va dir que no podia, que les regles impedié abandonar el joc, que en tot cas, si volia fer-ho, no hi havia problema, havia de consensuar amb la resta de jugadors un canvi de regles, que era així de senzill. Vaig proposar el canvi de regles perquè es permetés a un jugador abandonar el joc i es va sotmetre a votació: el meu va ser l'únic vot favorable.

Actualment segueixo jugant al Monopoly, no per ganes, sinó perquè no em deixen plegar. Encara hi ha qui intenta millorar el joc: “ja que no podem plegar, millorem-lo”;, diuen. N'hi ha que encara proven de canviar les regles del joc... N'hi ha que busquen sistemes per garantir la transparència dels comptes de la banca. N'hi ha que busquen sistemes per garantir el rigor en la interpretació justa de les regles...

Però jo... què voleu que us digui? Si jo ja no volia ni començar a jugar. Jo el que volia era jugar a la botifarra.

Jo no vull jugar més al Monopoly i alguns em diuen “espera, espera, que ara amb el nou estatut les regles del joc seran més justes...” I repeteixo: “no vull jugar més al Monopoly” i alguns em diuen “espera, espera, que ara amb el nou finançament, tindrem més diners i podrem comprar l'estació de tren”. Però és que jo no vull més joc, no vull joc del seu: no vull carrers, no vull estacions de tren, no vull hotels...

Jo vull nous, jo vull asos, vull trumfos: jo vull jugar a la botifarra.

I ara veig que l'única manera de deixar el Monopoly i jugar a la botifarra és aixecar-se i canviar de taula. Sense demanar permís, sense demanar perdó. Amb valentia, sense por de perdre els quatre bitllets de Monopoly i els dos hotels de mala mort que és l'únic que s'ha aconseguit en tots aquests anys. Per canviar de joc cal valentia, cal coratge perquè potser quan canviï de taula i reparteixin cartes em vindrà un joc que serà una merda i potser els meus rivals seran més bons jugadors que no pas jo, i seguiré perdent, possiblement. Però perdré al meu joc, al que jo trio, no al dels altres.

Ara veig que l'única manera de deixar el Monopoly i jugar a la botifarra és aixecar-se i canviar de taula.

I aquí, a Arenys de Munt, hi ha gent que ja s'ha aixecat de la taula.

Què esperem per fer-ho la resta?

Per saber-ne més

Arenys de Munt: observacions a l'acte unitari per la independència. Juli Cuéllar, membre de la CUP de Mataró

13-S a Arenys de Munt: I amb el somriure, la revolta. Juli Cuéllar

Arenys de Munt, no t'acollonis!. Francesc Ribera, Titot.

